

Uzasadnienie

Firma Łęcz Trans Blacha Spółka Jawna w Łęcznej z siedzibą Kolonia Trębaczków 134 złożyła w dniu 12 lipca 2011 r. pismo z dnia 7 lipca 2011 r., zawierające wezwanie do usunięcia naruszenia interesu prawnego przedsiębiorcy, które nastąpiło uchwałą nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011 r. w sprawie określenia przystanków komunikacyjnych w Gminie Lublin, których właścicielem lub zarządcą jest Gmina Lublin, warunków i zasad korzystania z nich oraz ustalenia stawki opłat za korzystanie z tych przystanków.

Skarżący wzywając do usunięcia naruszeń jego interesu prawnego uchwałą nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011 r., (rzekomo bez uzasadnienia) wysuwa zarzuty co do naruszenia zasady swobody prowadzenia działalności gospodarczej, poprzez podzielenie przewoźników na świadczących usługi w drogowym transporcie krajowym oraz na świadczących usługi w transporcie miejskim, którym przyznano większe uprawnienia w zakresie korzystania z przystanków na terenie miasta Lublin.

Skarżący, jako przewoźnik na trasie Łęczna- Lublin – Łęczna, w celu zabierania zainteresowanych pasażerów, chciałby też korzystać z przystanków zlokalizowanych po obu stronach Al. Tysiąclecia w Lublinie, z których korzystają przewoźnicy komunikacji miejskiej, a takiej możliwości ww. uchwała mu nie stwarza.

Zdaniem Skarżącego takie zróżnicowanie przedsiębiorców, działających na podstawie licencji, korzystających z określonych uchwałą przystanków prowadzi do drastycznego zmniejszenia dochodowości Skarżącego i jest niedopuszczalne, gdyż uchwałą rady gminy, jako aktem rangi niższej od ustawy, zastosowano nierówne traktowanie, poprzez ograniczenie swobody działalności, w sensie ograniczenia prawa do rynku, przedsiębiorców podobnych, o takich samych cechach.

Skarżący w wezwaniu wskazuje naruszone, według niego, uchwałą nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin, przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447) i wysuwa z nich wnioski dotyczące braku spełnienia przez wymienioną uchwałę kryteriów wymaganych wykazanymi przepisami. Z uwagi na powyższe, wg Skarżącego, uchwała nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin z dnia 31 marca 2011 r. narusza przepisy prawa, toteż, jako „Mający interes prawny chce skorzystać ze szczególnego charakteru akcji wszczętej w celu uchylenia uchwały podjętej przez organ gminy...”. Wezwania Skarżącego nie można uznać za uzasadnione.

Złożone wezwanie nie pozwala na jednoznaczne stwierdzenie, czy Skarżący występuje w imieniu własnym, czy przyłącza się do „wspólnej akcji”, bliżej jej nie określając, toteż pod względem formalnoprawnym nie stanowi wezwania do uchylenia wymienionej uchwały Rady Miasta Lublin.

Zgodnie z treścią art. 101 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie

gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.), każdy czyj interes prawny lub uprawnienie zostały naruszone uchwałą lub zarządzeniem podjętymi przez organ gminy w sprawie z zakresu administracji publicznej, może po bezskutecznym wezwaniu do usunięcia naruszenia – zaskarżyć uchwałę do sądu administracyjnego, przy czym, wg art.101 ust. 2a ustawy o samorządzie gminnym jeśli skarżący działa jako reprezentant grupy mieszkańców gminy, winien udokumentować ich pisemną zgodę, co nie zaistniało w tym przypadku.

Uznając wezwanie za bezzasadne, Rada Miasta Lublin stwierdza, że Skarżący nie wykazał na podstawie art. 101 ust.1 ww. ustawy, iż zaskarżona uchwała naruszyła jego interes prawny lub posiadane uprawnienie. Skarżący z przystanków przy ulicy Tysiąclecia w Lublinie nie korzystał i nie korzysta, a samo zagrożenie naruszenia praw chronionych, czy drastyczny spadek dochodów, do jakich może dojść, wg oceny Skarżącego, nie stanowią wymaganej tym przepisem prawnym podstawy zaskarżenia. Skarżący pominął przy tym istotny fakt dotyczący korzystania przez niego, od co najmniej kilku lat, z placu Dworca Głównego PKS w Lublinie przy Al. Tysiąclecia 6, jako przystanku początkowego i końcowego w Lublinie, znajdującego się w bezpośrednim sąsiedztwie przystanków komunikacji miejskiej przy tejże ulicy. Wymieniony plac Dworca Głównego PKS, jako przystanek początkowy i końcowy, został wykazany w obowiązującym rozkładzie jazdy pojazdów Skarżącego, stanowiącym załącznik do zezwolenia nr 09.XI.AS.54310/368/3/09 wydanego Skarżącemu przez Marszałka Województwa Lubelskiego w dniu 21 grudnia 2009 r., z ważnością do dnia 21 grudnia 2014 r.

Z uwagi na ww. istniejące uprawnienie Skarżącego, uchwała Rady Miasta Lublin nie naruszyła jego uprawnień. Ustalone w tym zakresie orzecznictwo sądowe, m.in. wyrok WSA w Łodzi z 14.01.2011 r., sygn. akt ISA/Łd 914/10 (Lex nr 751789), postanowienie NSA w Warszawie z 10.12.2010 r., sygn. akt IOSK 1333/10 (Lex nr 741527), postanowienie WSA w Lublinie z 1.12.2010r, sygn. akt IIISA/Lu 470/10 (Lex nr 653606), wyrok WSA w Krakowie z 22.11.2010 r., sygn. akt IISA/Kr744/10 (Lex nr 753617), potwierdza stanowisko Rady Miasta Lublin w odniesieniu do braku wykazania przez Skarżącego bezpośredniego związku uchwały z naruszeniem jego interesu prawnego i posiadanych uprawnień.

Z wezwania Skarżącego wynikają jedynie ogólnikowo zarzuty dotyczące ograniczenia wolności działalności gospodarczej i naruszenia uprawnień, wyrażające się w niemożności korzystania z wszystkich przystanków w mieście przy obsłudze komunikacji podmiejskiej, czy międzymiastowej, na równych prawach z przewoźnikami w komunikacji miejskiej, przy czym naruszenie interesu prawnego wykazuje w postaci prognozowanego, drastycznego spadku dochodów. Równocześnie, podniesiony przez Skarżącego, zarzut naruszenia konstytucyjnej zasady równego traktowania, według Rady Miasta Lublin nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż wg orzecznictwa sądowego, m.in. wyrok NSA w Warszawie z dnia 3.08.2010 r., sygn. akt IOSK 1032/10 (Lex nr 737685), naczelne zasady ustrojowe państwa nie stanowią podstawy do wykazania naruszenia indywidualnego, jednostkowego interesu prawnego, a tym samym uprawnienia podmiotu skarżącego, wynikającego z art. 101 ust.1 ustawy o samorządzie gminnym.

Stwierdzenia Skarżącego zawarte w wezwaniu nie są uzasadnione, również z uwagi na fakt pominięcia w jego rozważaniach przepisów prawa powołanych w

podstawie prawnej zaskarżonej uchwały, w tym ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U z 2011 r. Nr 5, poz.13), stanowiących o uprawnieniach rady gminy.

Zgodnie z tą ustawą Rada Miasta wypełniła przesłanki z art. 15 ust.2 oraz z art. 16 ust. 4, ust. 5, ust. 6, ust. 7, w szczególności dotyczące określenia przystanków komunikacyjnych, stanowiących własność Gminy Lublin lub przez nią zarządzanych. Uchwała została podjęta z uwzględnieniem m.in. potrzeb przewozowych przy uwzględnieniu konieczności zapewnienia odpowiednich i bezpiecznych warunków funkcjonowania publicznego transportu zbiorowego, w tym korzystania z przystanków komunikacji. Stworzenie, zaś możliwości przewoźnikom, w zakresie korzystania przez nich z wszystkich przystanków w mieście przez pojazdy w komunikacji międzymiastowej, czy podmiejskiej, doprowadziłoby, poprzez blokowanie zatok przystankowych oraz zwiększenie ruchu kołowego w centrum miasta, do znacznych utrudnień zarówno dla pasażerów jak i pojazdów komunikacji miejskiej. Istotnym jest również fakt, że w Polsce w żadnym mieście, zwłaszcza dużym, pojazdy przewoźników w komunikacji międzymiastowej lub podmiejskiej, nie zatrzymują się na przystankach komunikacji miejskiej. W uchwale nie wystąpiło zróżnicowanie przedsiębiorców podobnych, ze względu na posiadane przez nich licencje przewozu osób, w zakresie dostępu do rynku.

Natomiast określenie przystanków w § 1 ust.1 uchwały i w załączniku nr 1, udostępnianych operatorom i przewoźnikom wykonującym przewozy osób w krajowym transporcie drogowym na zasadach określonych w załączniku nr 2, czy określenie przystanków w § 1 ust. 2 uchwały, udostępnianych operatorom wykonującym przewozy osób w komunikacji miejskiej wynika z uregulowań ustawowych. W ww. ustawie o publicznym transporcie zbiorowym, świadczenia przewozów o charakterze użyteczności publicznej, tj. wg art. 4 ust.1 pkt 12) przewozów w celu bieżącego i nieprzerwanego zaspokajania potrzeb przewozowych społeczności na danym obszarze przewidziano dla operatorów, wykonujących te przewozy na podstawie umów zawartych z organizatorem publicznego transportu zbiorowego. Do takich operatorów, realizujących usługi komunikacji miejskiej o charakterze użyteczności publicznej, należą w Lublinie cztery podmioty gospodarcze, do których nie zalicza się Skarżący.

W związku z tym, że zgodnie z powołaną w uchwale nr 77/VIII/2011 Rady Miasta Lublin, podstawą prawną, określenie przystanków komunikacyjnych i dworców, stanowiących własność gminy lub zarządzanych przez gminę, włącznie z warunkami i zasadami korzystania z nich, należy do rady gminy – zaskarżona uchwała Rady Miasta Lublin nie narusza interesu ani żadnych uprawnień Skarżącego.

Powyższe okoliczności faktyczne i prawne świadczą o braku naruszeń, zarówno obowiązującego prawa jak i uprawnień Skarżącego, a tym samym stanowią o zasadności podjęcia niniejszej uchwały.